

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., v právní věci

žalobce: V. U.,
zastoupený Marií Kurkovou, advokátkou
sídlem Pod Křížkem 9, Praha 4

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 6. 2019, č.j. MV-62597-5/SO-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 6. 2019, č.j. MV-62597-5/SO-2019 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 19.3.2019, č.j. OAM-3085-9/ZR-2018 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 46a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušil žalobcovo povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny a zároveň byla žalobci podle § 46a odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

2. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 21. 6. 2019, přičemž jádro sporu mezi účastníky řízení spočívá v tom, zdali žalovaná v rámci proběhlého správního řízení náležitě posoudila přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí na soukromý život žalobce a jeho rodinu v návaznosti na jeho pravomocné odsouzení za předchozí trestnou činnost.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve uvedla, že žalobci bylo s platností ode dne 12. 12. 2014 do dne 11. 12. 2019 uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny (dále jen „povolení k pobytu“). Správní řízení ve věci zrušení povolení k pobytu správní orgán prvního stupně zahájil na základě pravomocného odsouzení žalobce za úmyslný trestný čin (přečin) ohrožení pod vlivem návykové látky, za nějž byl žalobce potrestán peněžitým trestem ve výši 30 000 Kč a zákazem činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 24 měsíců. Následně žalovaná v napadeném rozhodnutí stručně zrekapitulovala dosavadní průběh správního řízení o zrušení povolení žalobce k pobytu a vypočetla odvolací námitky žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí (str. 1 – 2 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
4. Námitce ohledně nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí poukazující na to, že správní orgán prvního stupně jednoznačně neprokázal naplnění důvodů pro zrušení povolení k pobytu a dostatečně nezjistil skutkový stav, žalovaná nepřisvědčila s tím, že v projednávaném případě byla naplněna skutková podstata umožňující zrušení povolení k pobytu podle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, když obsahem spisového materiálu byl rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ve věci spis. zn. 8 T 118/2017, usnesení Městského soudu v Praze ve věci spis. zn. 6 To 142/2018 a výpis z evidence Rejstříku trestů, z níž vyplýval záznam o odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu. Ze spisu tak plynuly dostatečné důkazy o naplnění předmětné skutkové podstaty zákona o pobytu cizinců.
5. K námitkám, v nichž žalobce poukazoval na to, že se správní orgán prvního stupně řádně nezabýval otázkou přiměřenosti zásahu způsobeného jeho rozhodnutím do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaná s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (konkrétně jeho rozsudek ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016 - 47) konstatovala, že nebylo třeba se zabývat dopadem rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu do rodinného a soukromého života žalobce, neboť předmětné ustanovení ani nedávalo správnímu orgánu prvního stupně možnost správního uvážení. Výslech manželky žalobce by tak podle žalované byl pro posouzení předmětné věci nadbytečný. Na místě nebyl ani takový postup správního orgánu prvního stupně, v němž by tento zohledňoval kritéria zkoumání dopadu do rodinného a soukromého života žalobce podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná však s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatovala, že se správní orgán prvního stupně naopak zabýval zásahem do soukromého a rodinného života žalobce optikou článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V tomto směru žalovaná uzavřela, že bylo sice pravdou, že žalobce měl na území České republiky nejbližší rodinu, nicméně do situace, která vedla ke zrušení jeho povolení k pobytu, se dostal sám svým úmyslným protiprávním jednáním. Žalobcova tvrzení o možném zásahu do jeho rodinného a soukromého života a tomu odpovídající důkazy by musely být „podstatně obsáhlejší a naléhavější“, resp. by musely mít intenzitu výjimečných okolností. Kromě navrhovaného výsledku manželky žalobce ovšem nenamítal žádné

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

skutečnosti svědčící nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná v této souvislosti uzavřela, že zrušení dlouhodobého pobytu žalobce bez dalšího neznamenalo roztržení rodiny, neboť bylo lze předpokládat, že žalobce bude realizovat svůj soukromý a rodinný život v rámci bezvízového styku se státy Evropské unie. Nic mu přitom nebude bránit v podání žádosti o vydání nového povolení k pobytu, neboť zrušení povolení k pobytu nepředstavuje správní vyhoštění. Žalovaná konečně upozornila, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č.j. 7 As 21/2008 – 101 vyplývalo, že veřejný zájem na tom, aby na území České republiky nepobývali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli by být jen potenciální hrozbou pro společnost, má zpravidla přednost před právem takových cizinců žít spolu se svoji rodinou.

III. Žaloba

6. Žalobce v podané žalobě velmi stručně shrnul dosavadní průběh správního řízení, přičemž se neztotožnil s právním názorem žalované obsaženým v napadeném rozhodnutí, které nebylo vydáno v souladu se zákonem, a správní orgány rozhodující v projednávané věci řádně neposoudily přiměřenost svých rozhodnutí.
7. Žalobce popřel, že by jeho právo na sloučení rodiny vyplývalo toliko ze zákona o pobytu cizinců, když bylo dáno především články 6 odst. 2 a 17 směrnice Rady EU č. 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny. Zákon o pobytu cizinců nicméně bylo třeba vykládat eurokonformně, čili dát přednost unijní právní úpravě, které nad rámec ustanovení § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců regulovala i nadále podmínku přiměřenosti rozhodnutí, tedy posuzování závažnosti nebo druhu protiprávního jednání, nebezpečí, které od pachatele hrozí, povahu a pevnost rodinných vztahů dotyčné osoby, dobu trvání jejího pobytu, jakož i existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu. Žalobce v této souvislosti rovněž vyjádřil přesvědčení, že do právní úpravy předmětného ustanovení zákona o pobytu cizinců nebyly řádně implementovány shora citované články směrnice Rady EU č. 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny, a protože tyto články byly dostatečně konkrétní a uplynula jejich implementační lhůta, bylo třeba je na projednávanou věc přímo aplikovat pro jejich přímý účinek. Žalobce zároveň připomenul okolnosti přijímání současné podoby § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rámci legislativního procesu, kdy současná podoba tohoto ustanovení se do zákona o pobytu cizinců dostala poslaneckým návrhem, aniž by se předtím řádně zkoumala jeho slučitelnost s evropským právem. Pro nezohlednění závazné právní úpravy představované články směrnice Rady EU č. 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny považoval proto žalobce jak prvostupňové rozhodnutí, tak napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
8. Žalobce zároveň označil závěry žalované v napadeném rozhodnutí s ohledem na výše uvedený rozpor s unijním právem za nesprávné v tom směru, že ustanovení § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nepřipouštělo správní uvážení, když pro ně naopak hovořily články 6 odst. 2 a 17 směrnice Rady EU č. 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny.
9. Následně žalobce v žalobě vyjádřil lítost nad jím spáchaným trestným činem, který bylo třeba v projednávané věci s odkazem na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.11.2011 sp. zn. 3 As 21/2011 posoudit tak, že se jednalo toliko o přečin, tedy protiprávní jednání nízkého stupně společenské nebezpečnosti. Žalobce tak nepáchal závažnou trestnou činnost, svým protiprávním jednáním nikomu neublížil na zdraví, ani

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

nezpůsobil závažné a trvající následky. Ostatně ani trestní soud jej nepotrestal vyhoštěním nebo trestem odnětí svobody, když přihlédl k tomu, že žalobce zde má rodinu. Vzhledem k rodinným poměrům žalobce, jenž má na tuzemském území manželku a dvě nezletilé děti, byla rozhodnutí správních orgánů v projednávané věci nepřiměřená. Místo hodnocení dopadů zrušení povolení k pobytu do soukromého a rodinného života žalobce se správní orgány nesprávně zaměřily pouze na popis protiprávního jednání žalobce a veřejný zájem na dodržování tuzemských zákonů. Takový postup správních orgánů nicméně odmítl žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013 ve věci sp. zn. 8 As 68/2012.

10. Žalobce dále v žalobě upozornil na skutečnost, že správním orgánům rozhodujícím v projednávané věci bylo známo, že na území České republiky již sedm let žil se svou manželkou T. G. a dvěma nezletilými dětmi – školou povinnou K. U. a mladším synem V. U., který navštěvoval tuzemskou mateřskou školu. Všichni rodinní příslušníci žalobce přitom měli na území České republiky povolený trvalý pobyt. Žalobce živil rodinu prací na stavbách a kromě jejího finančního zajištění rovněž vodil a vyzvedával děti do a ze školy, resp. do a ze školky. Napadené rozhodnutí, stejně jako před ním prvostupňové rozhodnutí tedy „*nuceně rozdělila rodinu*“.
11. Následně žalobce namítl, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nerespektovala ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), když v projednávané věci v rozporu s takto kodifikovanou zásadou přiměřenosti neposoudila nejlepší zájmy žalobcových dětí a dopadu zrušení žalobcova povolení k pobytu do jejich života. Odloučení žalobce od jeho rodiny, která se v tuzemském prostředí již socializovala, by znamenalo nenahraditelnou a nepřiměřenou újmu. Krátkodobé cesty žalobce z Ukrajiny by tuto újmu přitom nemohly sanovat, protože by nestačily k udržení normálních rodinných vztahů. Přesídlení celé rodiny na Ukrajinu by nebylo myslitelné bez předchozího potřebného zázemí, reálné by nebylo ani najít rychle na Ukrajině dobrou práci. Děti by si na nové prostředí také jen těžko zvykaly. Zásadu přiměřenosti žalovaná nerespektovala ani tím, že nezohlednila, že ke dni jejího rozhodování byl žalobce již bezúhonný, neboť uložené tresty už vykonal – peněžitý trest zaplatil a trest zákazu činnosti vykonal dne 7. 5. 2019.
12. Žalovaná v napadeném rozhodnutí podle žalobce rovněž nedostála ustanovení § 2 odst. 1 a § 50 odst. 3 správního řádu, když neposuzovala projednávanou věc ve všech souvislostech a nezjistila úplný stav věci, čili všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch nebo neprospěch toho, komu následně rozhodnutím uložila povinnost. Především správní orgány neprovedly výslech žalobcovy manželky, přestože jej žalobce navrhoval. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2015, č.j. 4 Azs 222/2015 jsou správní orgány povinny dodržovat mezinárodní smlouvy, které jsou součástí právního řádu, čili v daném případě podle článku 3 Úmluvy o právech dítěte byly povinny zohlednit nejlepší zájem nezletilého dítěte a brát ohled na práva a povinnosti jeho rodičů, a to prostřednictvím systematického zkoumání a zvažování možných dopadů svých rozhodnutí do práv a zájmů dítěte. Tak ovšem v projednávané věci správní orgány neučinily, když v důsledku toho postupovaly v přímém rozporu s Úmluvou o právech dítěte.

IV. Vyjádření žalované

13. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 22. 7. 2019 především odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, když žalobce v žalobě podle jejího názoru nepřinesl žádnou novou relevantní argumentaci.
14. Napadené rozhodnutí bylo dle žalované vydáno v souladu s právními předpisy, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a bylo dostatečně a řádně odůvodněno. Žalovaná rovněž deklarovala, že z její strany nedošlo k žádnému pochybení při aplikaci zákonných ustanovení, a neshledala ani porušení základních zásad správního řízení.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
16. Podle § 46a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců platí, že *„(m)inisterstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší rovněž, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.“*
17. Z ustanovení § 174a odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců se podává, že *„(p)ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“* V odstavci 3 citovaného ustanovení se zároveň stanoví, že *„(p)řiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví“.*
18. Článek 6 odst. 2 směrnice Rady ES č. 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny uvádí, že *„(č)lenské státy mohou odejmout povolení k pobytu nebo zamítnout prodloužení jeho doby platnosti rodinnému příslušníku z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Při přijímání takového rozhodnutí berou členské státy v úvahu kromě článku 17 také závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti, jehož se dopustil rodinný příslušník, nebo nebezpečí, které od takové osoby hrozí.“* Ze článku 17 téže směrnice následně vyplývá, že členské státy berou náležitě v úvahu povahu a pevnost rodinných vztahů dotyčné osoby a dobu trvání jejího pobytu v členském státě, jakož i existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu v případě, že žádost zamítnou, odejmou povolení k pobytu či zamítnou prodloužení jeho doby platnosti nebo rozhodnou o navrácení osoby usilující o sloučení rodiny nebo jejich rodinných příslušníků.
19. Pokud jde o posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, dle judikatury Nejvyššího správního soudu i Evropského soudu pro lidská práva (např. v rozsudcích ze dne 31.1.2006, č. 50435/99 ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, nebo ze dne 28.6.2011, č. 55597/09 ve věci *Nunez proti Norsku*, nebo ze dne 26. 4. 2007, č. 16351/03, ve věci *Konstantinov proti Nizozemsku*) platí, že přezkum

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu, neboť jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č.j. 7 As 112/2011 – 65, nebo ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012 – 39; též nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11). Podle takto soudem odkazované judikatury v cizineckých věcech musí být správními orgány brány v potaz (i) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu, čili závažnost trestného činu spáchaného cizincem, (ii) délka pobytu cizince v hostitelském státě, (iii) doba, jež uplynula od spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, (iv) rodinná situace cizince, zejména doba trvání manželského soužití, (v) počet nezletilých dětí a jejich věk, (vi) rozsah, v jakém byl soukromý nebo rodinný život cizince včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském státě na základě samostatného pobytového oprávnění, (vii) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti), (viii) imigrační historie dotčených osob, např. porušení imigračních pravidel v minulosti a (ix) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Byť tato hlediska posuzování byla konstruována primárně pro přezkum vyhošťování cizinců, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jich je třeba adekvátně použít i pro rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu, protože i taková rozhodnutí mohou za určitých okolností sama o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah. V tomto kroku posuzování relevantní judikatury tedy soud nepřehlédl, že správní orgány nejsou ani v situacích, kdy zákon o pobytu cizinců výslovně nepředpokládá zkoumání přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života účastníků řízení, zbaveny povinnosti respektovat článek 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č.j. 6 Azs 348/2017 – 26, nebo ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29).

20. Tento závěr nicméně zpřesnil po změně právní úpravy zákona o pobytu cizinců rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2019, č.j. 4 Azs 391/2018 – 38, z něhož nepochybně vyplývá, že v případě, že žalobce v případě zrušení svého povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého nebo rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců či nikoliv. Na tomto závěru nic nemění ani třetí odstavec § 174a zákona o pobytu cizinců, jenž byl do tohoto ustanovení doplněn s účinností od 15. 8. 2017 (k tomu srov. též rozsudek ze dne 31. 5. 2018, č.j. 5 Azs 46/2016 – 53). Uvedený závěr lze shodně vztáhnout i na zrušení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na základě pravomocného odsouzení pro úmyslný trestný čin. Zásah do soukromého a rodinného života lze v takovém případě s ohledem na účel tohoto pobytového oprávnění očekávat pravidelně (viz bod 23 shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu).
21. Se zřetelem k posuzované věci však nelze pominout ani recentní judikurní závěry Nejvyššího správního soudu týkající se samotného posuzování žalobních námitek údajně správními orgány nedostatečně zhodnocené (ne)přiměřenosti dopadu zrušení povolení k pobytu podle § 46a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců na rodinný a soukromý život žalobce. Za srovnatelných okolností jako v nyní projednávané věci (odsouzení za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky), kdy, byl stěžovatel nadto potrestán mírněji než žalobce peněžitým trestem a trestem zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců, Nejvyšší správní soud přesto v rozsudku ze dne 21. 3. 2019, č. j. 5 Azs 88/2018 – Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

32nedospěl k důvodnosti podané kasační stížnosti a uvedl, že „(j)iž krajský soud v napadeném rozsudku přiléhavě a podrobně konstatoval, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území ČR nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli by tedy představovat byt jen potenciální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho osobního a rodinného života (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2008, č.j. 7 As 21/2008 – 101, ze dne 27. 1. 2012, č.j. 8 As 34/2011 – 85)...“. V citovaném rozsudku také Nejvyšší správní soud uzavřel, že „(u)stanovení § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správnímu orgánu v obvyklých případech prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech spáchaného úmyslného trestného činu, např. jeho povahy a závažnosti.“ Zákon o pobytu cizinců tudíž podle názoru Nejvyššího správního soudu neumožňuje aplikovat žádné intenzivní a mimořádné okolnosti, z nichž by bylo třeba uvažovat o jakémkoliv zmírňujícím správním uvážení, neboť žalobce může i nadále realizovat svůj rodinný a osobní život v rámci bezvízového styku podle nařízení Rady ES č. 539/2001, a tedy může být v kontaktu se svou manželkou, svými dětmi i přáteli. Rovněž není vyloučeno, aby znovu požádal o vydání pobytového povolení. Za takové situace je dotčení žalobcova života nepochybně únosné a v porovnání s veřejným zájmem na tom, aby na území ČR pobývali cizinci, kteří se v dohledné minulosti nedopustili závažného protispolečenského jednání, zcela přiměřené. Taktéž v již soudem odkazovaném rozsudku ze dne 12. 3. 2019, č.j. 4 Azs 391/2018 – 38 Nejvyšší správní soud uzavřel, že „...zásah rozhodnutí do práva žalobce na ochranu soukromého a rodinného života není nepřiměřený vzhledem k tomu, že žalobce se do situace, která vedla ke zrušení jeho povolení k pobytu, přivedl sám svým úmyslným protiprávním jednáním. Mimoto žalobce nebyl vyhoštěn a může si znovu podat žádost o povolení k pobytu v ČR. Žalobci nic nebrání v tom, aby své příbuzné a známé v ČR navštěvoval např. v rámci bezvízového styku.“

22. Vzhledem k žalobcem opakovaně namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí se soud v první řadě zabýval tím, zdali je napadené rozhodnutí vůbec přezkoumatelné, zejména je-li založeno na dostatečných důvodech vedoucích ke zrušení žalobcova povolení k pobytu.
23. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, č.j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, č.j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č.j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č.j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, č.j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

č.j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č.j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č.j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č.j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, spis. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, spis. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, spis. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, spis. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, spis. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, spis. zn. III. ÚS 3606/10).

24. Žádná z těchto skutečností však v posuzované věci nenastala. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí vypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobce a zabývala se, byť ve stručnosti, rovněž těmi námitkami, v nichž žalobce brojil jednak proti údajně nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu a jednak proti údajně nedostatečnému posouzení přiměřenosti dopadů zrušení povolení k pobytu do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 3 – 5) na tyto odvolací námitky patřičně reagovala.
25. Ohledně žalobcem namítané nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí pro nedostatečně zjištěný skutkový stav žalovaná žalobci náležitě odpověděla, když do odůvodnění napadeného rozhodnutí zakomponovala pasáž, ve které s opřením se o relevantní důvody rozhodně popřela tuto žalobcem namítanou nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Namítanému nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu oponovala tím, že ve správním spise ověřila dostatečné důkazy o naplnění skutkové podstaty předpokládané pro zrušení povolení k pobytu, konkrétně pak rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ve věci sp. zn. 8 T 118/2017, usnesení Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 6 To 142/2018 a výpis z Rejstříku trestů, v němž byl uveden záznam o odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu. S touto argumentací žalované se soud plně ztotožňuje. Žalobci nemohl dát za pravdu ani ve vztahu k jeho související argumentaci údajným porušením § 2 odst. 1 a § 50 odst. 3 správního řádu. Soud tedy uzavírá, že žalovaná v napadeném rozhodnutí rozhodla v souladu s ustanoveními správního řádu, když v potaz vzala jen ty skutečnosti, které byly relevantní z pohledu zákonné konstrukce § 46a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců.
26. K žalobcem tvrzené nepřezkoumatelnosti z důvodu nedostatečného přezkoumání přiměřenosti dopadů do žalobcova soukromého a rodinného života žalovaná v napadeném rozhodnutí deklarovala s odkazy a citacemi odpovídajících pasáží na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, že se správní orgán prvního stupně v souladu s ní řádně zabýval přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobce z hlediska článku 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách tak, jak po něm vyžadovaly judikturní mantinely. Žalovaná zásadně nevyloučila, že by i v případě žalobce mohly být dány výjimečné okolnosti svědčící o nepřiměřenosti dopadů prvostupňového rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, nicméně k takovým okolnostem se žalovaná nedobrala, když kromě informace o tom, že na území České republiky spolu se žalobcem žije rovněž jeho manželka a dvě nezletilé děti, jiné takové podstatné okolnosti nezjistila, přičemž zároveň konstatovala, že „...do situace, která vedla ke zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, se dostal sám, svým protiprávním úmyslným jednáním.“ Žalobce podle závěru žalované ani ve správním řízení nepředložil natolik obsáhlou a naléhavou

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

argumentaci, která by svědčila o výjimečnosti dopadů zásahu prvostupňového rozhodnutí do rodinného života žalobce. Soud k tomu dodává, že ani v podané žalobě žalobce neoznačil další tvrzení či důkazy, které snad zůstaly dle jeho názoru zcela nevypořádány, pouze uvedl, že správní orgány neprovedly jím navržený výslech jeho manželky. Nicméně, jak zdejší soud ověřil, i s touto žalobcovou námitkou se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 5 vypořádal, když uvedl, že žalobce sice namítal absentující výslech manželky, sám však žádné skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do svého soukromého a rodinného života neuvedl, zejména pak cokoliv ohledně intenzity výjimečných okolností, ke kterým by bylo třeba v projednávané věci přihlídnout, čili nebyl důvod takto navržený výslech provádět. Samotné zrušení povolení k pobytu tudíž podle žalované nepředstavovalo, slovy žalobce, nucené rozdělení rodiny, když žalobce jako státní příslušník Ukrajiny jednak může do tuzemska cestovat v rámci bezvízového styku a jednak si může kdykoliv podat žádost o vydání nového povolení k pobytu, neboť zrušení dlouhodobého pobytu není správním vyhoštěním.

27. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou tedy podle přesvědčení soudu jednoznačně seznatelné důvody, pro které žalovaná považovala procesní argumentaci žalobce za neopodstatněnou. Vznášení námitek žalobcem je tak dle přesvědčení soudu spíše jen polemikou se závěry správních orgánů o posouzení skutkových a navazujících právních otázek. Žalovaná přitom své závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnila, její právní názor je logicky a srozumitelně vyjádřen a má dostatečnou oporu v obsahu správního spisu.
28. K námitce žalobce, že § 46 a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců neumožňuje v rozporu s jím odkazovanými evropskými předpisy a mezinárodními smlouvami zkoumání přiměřenosti dopadu zrušení povolení k pobytu na soukromý a rodinný život žalobce, soud uvádí, že již sám zákonodárce k zavedení předmětné právní úpravy přikročil s tím, že s plným vědomím existence relevantních pramenů práva mezinárodního a evropského původu vyhodnotil taková „typová“ zrušovací rozhodnutí pobytových oprávnění cizinců jako nikoliv nepřiměřeně zasahující do soukromého a rodinného života cizince, spáchal-li zároveň cizinec a držitel povolení k pobytu úmyslnou trestnou činnost, za niž byl následně pravomocně odsouzen. Podmínka intenzivního veřejného zájmu převažujícího nad přípustným, tedy přiměřeným, dopadem do žalobcova (tedy cizincova) soukromého a rodinného života, je tak typizovaně pro situace předmětného druhu navázána na samotný moment spáchání úmyslného trestného činu cizince, pro nějž byl tento následně pravomocně odsouzen. Všechny tyto zákonné podmínky pro zrušení svého pobytového oprávnění žalobce jako cizinec oprávněný k pobytu naplnil, pročez bylo zcela na místě použití dikce citovaného ustanovení umožňujícího *ex lege* přiměřený zásah správních orgánů do soukromého a rodinného života žalobce odebráním jeho povolení k pobytu, aniž bylo třeba v bližším detailu *ad hoc* zjišťovat konkrétní míru přiměřenosti takového rozhodnutí, a to např. optikou závažnosti žalobcem spáchaného úmyslného trestného činu nebo prizmatem dalších aspektů jeho soukromých a rodinných poměrů, které nemohly z důvodu existence primární zákonodárcovy úvahy a smyslu a účelu jím přijaté právní úpravy převážit nad takto zřejmě vyjeveným intenzivním veřejným zájmem na zákonném pobytu jen těch cizinců, kteří nejsou odsuzováni za spáchanou úmyslnou trestnou činnost. Sleduje-li zdejší soud chronologický vývoj žalobcovy projednávané věci,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

pak je z něj zřejmé, že právě za účelem sloučení rodiny mu bylo uděleno oprávnění k dlouhodobému pobytu s jeho rodinou, manželkou a dvěma nezletilými dětmi, nicméně sám žalobce beneficium tohoto cizineckého statutu zneužil, když se dopustil úmyslné trestné činnosti, za níž byl posléze pravomocně odsouzen. Jeví se tudíž jako zcela logické, že zákonodárce pro takovou situaci adekvátně v §46a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců spojil s takovými okolnostmi na straně samotného držitele příslušného pobytového oprávnění přiměřenou reakcí v podobě zrušení pobytového oprávnění bez možnosti dalšího správního uvážení, s výjimkou existence mimořádných okolností v soukromém a rodinném životě žalobce, které by si zasloužily zohlednění ve smyslu článku 8 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Ty však nad rámec běžných okolností, za nichž se realizoval soukromý a rodinný život žalobce na území České republiky, v řízení v projednávané věci prokázány nebyly, když ani sám žalobce takové okolnosti netvrdil, natož aby je prokazoval. Za takové okolnosti mimořádného charakteru či intenzity přitom podle přesvědčení soudu nelze označovat např. pouhé doprovázení nezletilých dětí žalobcem do školy a školky. Pakliže tedy žalobce porušil zákonem o pobytu cizinců *ex ante* nastavené podmínky pro další trvání uděleného povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny sám, nota bene vlastním úmyslným a protiprávním jednáním, není v žádném ohledu překvapující, že tímto svým jednáním aktivoval aplikaci předmětné právní úpravy, která již implikovala zákonodárcem provedený test proporcionality, na svůj případ. Pakliže by soud dospěl k jinému závěru, bylo by očividné, že by takovým popřením právní úpravy došlo k faktické neaplikovatelnosti předmětného ustanovení zákona o pobytu cizinců a k popření jeho nesporného smyslu plynoucího z jeho slov.

29. Soud zároveň v projednávané věci podotýká, že sám článek 8 odst. 2 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách výslovně předpokládá přípustnost, potažmo přiměřenost, zásahu státního orgánu do výkonu individuálního práva na soukromý a rodinný život za situace, kdy je ho zapotřebí v souladu se zákonem a v míře nezbytné v demokratické společnosti k ochraně zájmů národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Projednávané věci dominoval veřejný zájem na veřejné bezpečnosti České republiky, zachování hospodářského blahobytu země bezeškodním průběhem vzájemného lidského soužití v demokratické společnosti, jakož i zájem na předcházení zločinnosti, vůči nimž nemohl obstát toliko soukromý zájem žalobce na ochranu před zásahem do jeho soukromého a rodinného života, když tento dopředu měl předvídat, resp. měl vědět, že spáchá-li úmyslný trestný čin, za který bude následně pravomocně odsouzen, povede toto jeho protiprávní jednání k následnému zásahu do jeho soukromí, které jej omezí na dosavadně vedeném rodinném soužití, pro něž ostatně samotné povolení k pobytu *ab initio* z povahy věci sloužilo.
30. K žalobním námitkám, v nichž se žalobce dovolává článků 6 odst. 2 a 17 směrnice Rady EU č. 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny, soud konstatuje, že na rozdíl od žalobce neshledal rozpor mezi takto odkazovanou směrnicí a § 46a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Tato směrnice se ve své preambuli jednoznačně odkazuje právě na článek 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, který považuje za své ideové východisko, jímž se ovšem správní orgány podle ověření soudu v projednávané věci řádně zabývaly. Soud k tomu poznamenává, že obě žalobcem odkazovaná ustanovení zcela nesporně zakládají právo státu na odnětí povolení k pobytu z důvodu veřejného zájmu na zajištění veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti. Článek 6 odst. 2 předmětné směrnice výkon tohoto práva toliko podmiňuje úvahou členského státu o závažnosti nebo druhu Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti, jehož se rodinný příslušník dopustil. Jak již soud uvedl výše, právě takovou úvahu, resp. test přiměřenosti, v předmětném případě členský stát prostřednictvím zákonodárce přípustně provedl, když komponoval na projednávaný případ aplikovatelné znění § 46a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců a závažnost, resp. druh protiprávního jednání závazně vymezil tak, že se muselo jednat o úmyslný trestný čin, za nějž byl dotyčný pachatel pravomocně odsouzen. Parametry obsažené v článku 17 předmětné směrnice pak žalovaná přezkoumávala v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu v rámci posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí ve smyslu článku 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, přičemž žalovaná, stejně jako před ní správní orgán prvního stupně, takovou nepřiměřenost pro absenci okolností výjimečné intenzity neshledala. Podle názoru soudu tak bylo zcela legitimní, že směrnicí Rady EU č. 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny správní orgány vykládaly v širších východiscích mezinárodněprávních pramenů práva, a nikoliv separátním vydělováním jednotlivých ustanovení právních předpisů, jak se o to pokouší žalobce.

31. Pakliže žalobce na podporu svých žalobních tvrzení svoji pozornost obrací na článek 3 Úmluvy o právech dítěte, potažmo na výkladová obecná opatření pro provádění Úmluvy o právech dítěte, a to pouze v obecně rovině, bez uvedení, v čem konkrétně spatřuje rozpor napadeného rozhodnutí s Úmluvou o právech dítěte, soud nad rámec již vyčteného uvádí, že neshledal, že by správní orgány v projednávané věci žalobcem citovaný článek 3 Úmluvy o právech dítěte svými rozhodnutími porušily, a to ani jeho druhý odstavec, rovněž žalobcem bez dalšího citovaný, v němž se pro zajištění ochrany a péče dítěte výslovně bere ohled na práva a povinnosti rodičů, tedy mimo jiné i na povinnost rodičů dodržovat zákon a nedopouštět se protiprávního jednání. Sám žalobce také ve své citaci poukazoval na pasáž, že „...*důvody veřejného pořádku, pro které lze například zamítnout žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, musí být skutečně velmi závažné.*“ Za takové velmi závažné důvody soud, shodně jako žalovaná, považuje právě úmyslný trestný čin, jehož se žalobce dopustil poté, co mu bylo správními orgány přiznáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Žalobci bylo tedy správními orgány umožněno naplnit nejlepší zájem svých nezletilých dětí tak, jak jeho naplnění vyžaduje Úmluva o právech dítěte, nicméně žalobce následně spáchal úmyslný trestný čin, za který byl pravomocně odsouzen, a porušil tak svou zákonem stanovenou povinnost, s čímž (zcela v souladu s namítaným článkem 3 Úmluvy o právech dítěte) ustanovení § 46a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců naprosto adekvátně svazovalo s cílem ochrany veřejného zájmu (oproti partikulárnímu soukromému zájmu žalobce) negativní následek v podobě obligatorního zrušení žalobcova povolení k pobytu. Nadto soud dodává, a to opět v návaznosti na předchozí konstatace správních orgánů rozhodujících v předmětné věci žalobce, že žalobce tím nepřišel o možnost realizace rodinného života náhradním způsobem, čili využitím bezvízového styku Ukrajiny s tuzemskem, resp. o možnost do budoucna požádat o vydání nového povolení k pobytu na území České republiky.
32. Ohledně žalobcovy námitky brojící proti absenci správního uvážení na straně žalovaného soud konstatuje, že se s ní neztotožnil. Správní orgány řádně promítly závazky plynoucí ze směrnice Rady EU č. 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny, když v projednávané věci do určité míry (ve které již test přiměřenosti provedl sám zákonodárce, což předmětná směrnice nevylučovala, jak soud uvádí výše) správní uvážení učinily, protože v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedly, že neshledaly nepřiměřenost ve vztahu ke Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

zrušení povolení k pobytu právě v důsledku přezkumu provedeného podle článku 8 Úmluvy o lidských právech a lidských svobodách, a z jakých důvodů ji neshledaly.

33. Soud se zároveň neztotožnil s toliko polemickou argumentací žalobce ohledně deklarovaných pochybností o průběhu legislativního procesu při přijímání příslušné novely zákona o pobytu cizinců v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky. Pouhá absence přezkumu slučitelnosti poslaneckého pozměňovacího návrhu s evropským právem, které navíc vycházelo z již předtím zásadně nastavených mezinárodněprávních parametrů ochrany slučování rodin a přiměřenosti zásahů do soukromého a rodinného života jednotlivce, nemůže představovat nosný argument pro popření řádně legislativně projednaných a přijatých normotvorných aktů majících právní sílu zákona. Podstatné pro rozhodování soudu nebyly tedy v souladu s právní úpravou soudního přezkumu správních rozhodnutí materiální prameny práva v podobě okolností vedoucích k jeho přijetí, nýbrž toliko prameny povahy formální jako výsledek záměrné legislativní činnosti, bez současné ambice přezkoumávat řádnost průběhu zákonodárného procesu. Ústavní pořádek ostatně právo na předkládání pozměňovacích návrhů jednotlivým poslancům uděluje, a to ve všech případech, zcela logicky např. i bez jejich promítnutí do důvodové zprávy k projednávanému zákonu, bez provádění hodnocení dopadů takového ustanovení na rovnost příležitostí či na slučitelnost s evropským právem, jak je tomu u těch návrhů zákonů, které předkládá v rámci své zákonodárné iniciativy vláda České republiky. Proto soud považuje takto účelově a ve vztahu k projednávané věci žalobcem irrelevantně vedenou žalobní argumentaci za nedůvodnou.
34. Konečně v relaci k sadě žalobních námitek, v nichž žalobce tvrdil nižší závažnost své úmyslné trestné činnosti, soud zohlednil závěry dosavadní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, zejména pak závěr již výše zmiňovaného rozsudku tohoto soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 5 Azs 88/2018 – 32, v němž Nejvyšší správní soud odmítl, že by se správní orgány v projednávané věci zrušení povolení k pobytu postupem podle § 46a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců měly zabývat povahou či následky spáchaného trestného činu, za nějž byl žalobce pravomocně odsouzen. Stejně tak je podle přesvědčení soudu pro posouzení věci zcela irrelevantní, že žalobce již vykonal trestním soudem uložené tresty. Pro aktivaci předmětného správního řízení o zrušení povolení k pobytu postačoval samotný fakt spáchání protiprávního jednání určité povahy a intenzity, konkrétně úmyslného trestného činu. Správním orgánům tudíž nebyl zákonem o pobytu cizinců vytvořen prostor pro správní uvážení, byl-li žalobce pachatelem právě takto závažné trestné činnosti, a to bez ohledu na další okolnosti, které předmětné protiprávní jednání případně doprovázely, nebo jej následovaly.
35. Rovněž žádné další okolnosti rodinného života, které žalobce tvrdil v žalobě, zejména pak zájem nezletilých dětí ve vztahu k žalobci jako jejich otci, nebyly v jeho soukromé a rodinné situaci jakkoli nové či výjimečné (jak je požadovaly správní orgány), když právě ony původně vedly ke sloučení žalobcovy rodiny, v níž jeho manželka i nezletilé děti disponovaly povolením k trvalému pobytu, a to prostřednictvím uděleného povolení k pobytu žalobci. Spácháním úmyslného trestného činu se však žalobce z tohoto zákonného benefícia vlastním protiprávním jednáním významně intenzity diskvalifikoval. Jím totiž vytvořil zcela novou, leč předvídatelnou situaci ve svém soukromém a rodinném životě, když se překročením zákonem stanoveného veřejného zájmu na bezpečné soužití obyvatel České republiky o povolení k pobytu sám připravil. Vlastní ztráta bytového

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

oprávnění žalobce však nemá podle úsudku soudu natolik fatální dopady s ohledem na existenci bezvízového styku žalobcova domovského státu k České republice, že by se kvůli výjezdu žalobce z tuzemska musela nutně stěhovat celá jeho rodina, která nyní na území České republiky zcela oprávněně pobývá. Námitky žalobce se tak v tomto směru ocitly již za hranou jejich reálného dopadu a jsou žalobcem bezdůvodně zveličovány. Jak konstatovala i soudem shora odkazovaná judikatura, v případě žalobce *pro futuro* zároveň není vyloučeno, aby rodinu navštěvoval v rámci bezvízového styku České republiky s Ukrajinou, resp. aby se se svou žádostí ucházel o vydání nového pobytového oprávnění a celou situaci, do níž se svým protiprávním jednáním dostal, napravil.

36. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení ústního jednání.
37. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.